

DROGOMYLNÝ (2) *ai*

Oba o jasne.

sg I f drogomylną (1). ◇ pl I m drogomylnými (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Mylący komuś drogę, sprowadzający kogoś z właściwej drogi (2) :

*Wyrażenie:»drogomylny(-a) szlak, ścieżka« (1 : 1): Cóż młodzi nieufkrómný/ którý to smákuie?
W których fercá ognifé/ myśli zápaloné/ Vnořą drogomylną řziefkú látá póné? *GosłCast* 31;
SCzęřliwyby był miedzy řczęřliwými/ Któryby nie řtąpił tu zá niepewnými Drogomylnými řprawek
tákich řzláki. *GosłCast* 54.*

SB